

La mona de Pasqua

Anna Canyelles • Roser Calafell

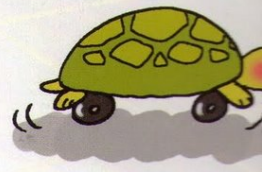

Vet aquí que la Mariona
esperava amb delit
que la Quaresma fos fora
per demanar al padrí
una mona ben rodona.
Quina nena més llaaminera!

-Quants ous m'hi posarà?
-preguntava a la mare.
-Segons diu la tradició,
tants com anys tens ara!
-Una mona amb cinc ous
-deia la Mariona esverada.
Quina nena més golafre!

-I quan me la donarà?
-preguntava sens parar.
-Que n'ets, de pesada, bufona,
el diumenge de Pasqua
tindràs la teva mona!
Quina nena més ansiosa!

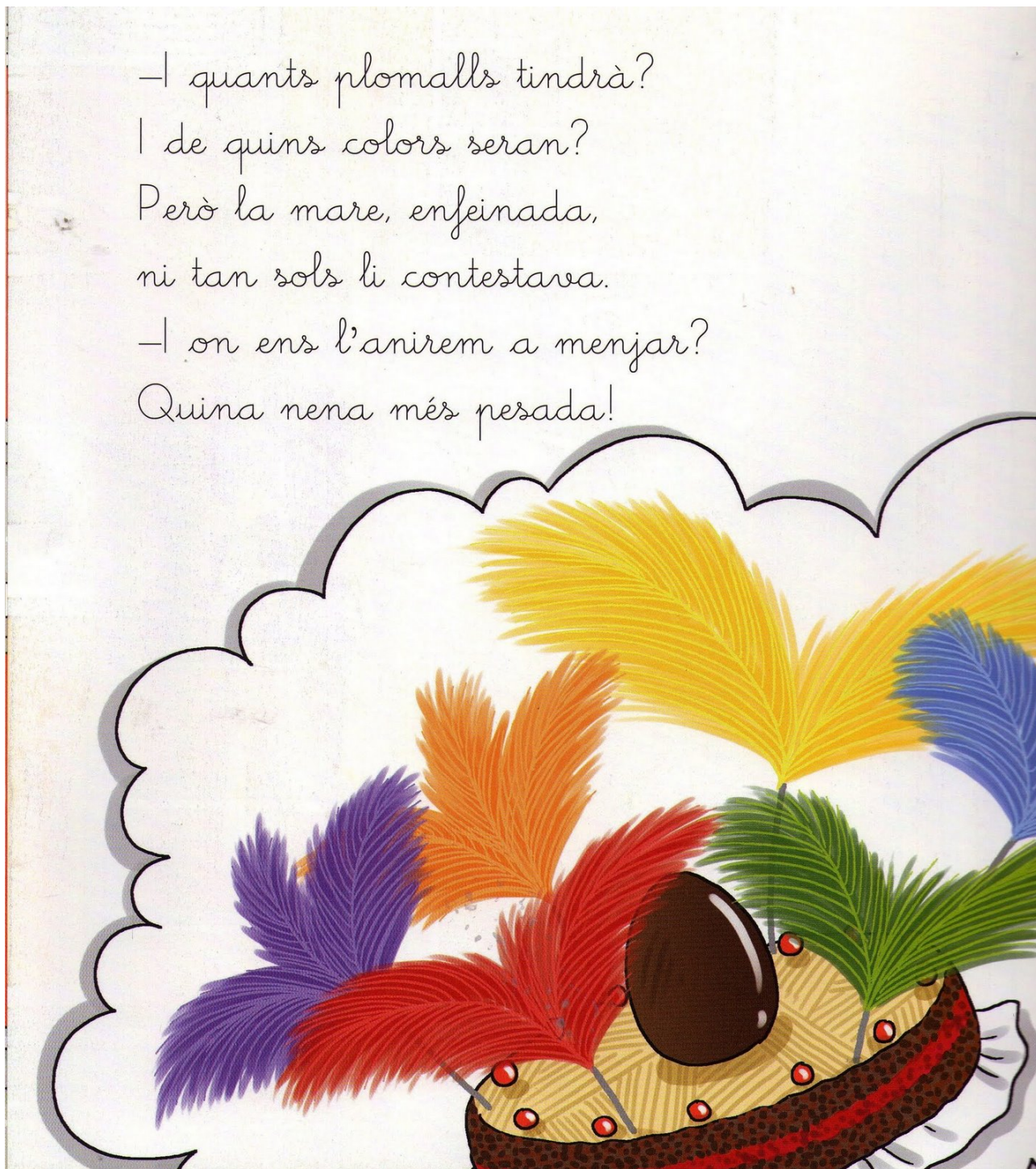
—I quants plomalls tindrà?

I de quins colors seran?

Però la mare, enfeinada,
ni tan sols li contestava.

—I on ens l'anirem a menjar?

Quina nena més pesada!

Amb això que un bon dia,
el padrí la va visitar
i melós va preguntar:
—Fillola, la meva ratona,
com voldràs la teva mona?
Quin padrí més dolç!

—Jo la vull ben ensucrada,
amb xocolata i melmelada,
amb molts ous ben decorats
i plomalls petits i grans!
Et sembla, estimat padrí,
que la podràs aconseguir?
Quina nena més exigent!

El padrí, amb poca memòria,
ja té una nova cabòria,
i sens falta s'ha apuntat:
"mona dolça, ben guarnida,
amb plomalls i..."
—Què més? Me n'he oblidat!
Quin padrí més despistat!

-Diumenge de Pasqua! -diu la Mariona.

-Sí, fillleta, el dia de la mona!

-Truquen, marona, és el padrí?

-Obre, nineta, que ja és aquí!

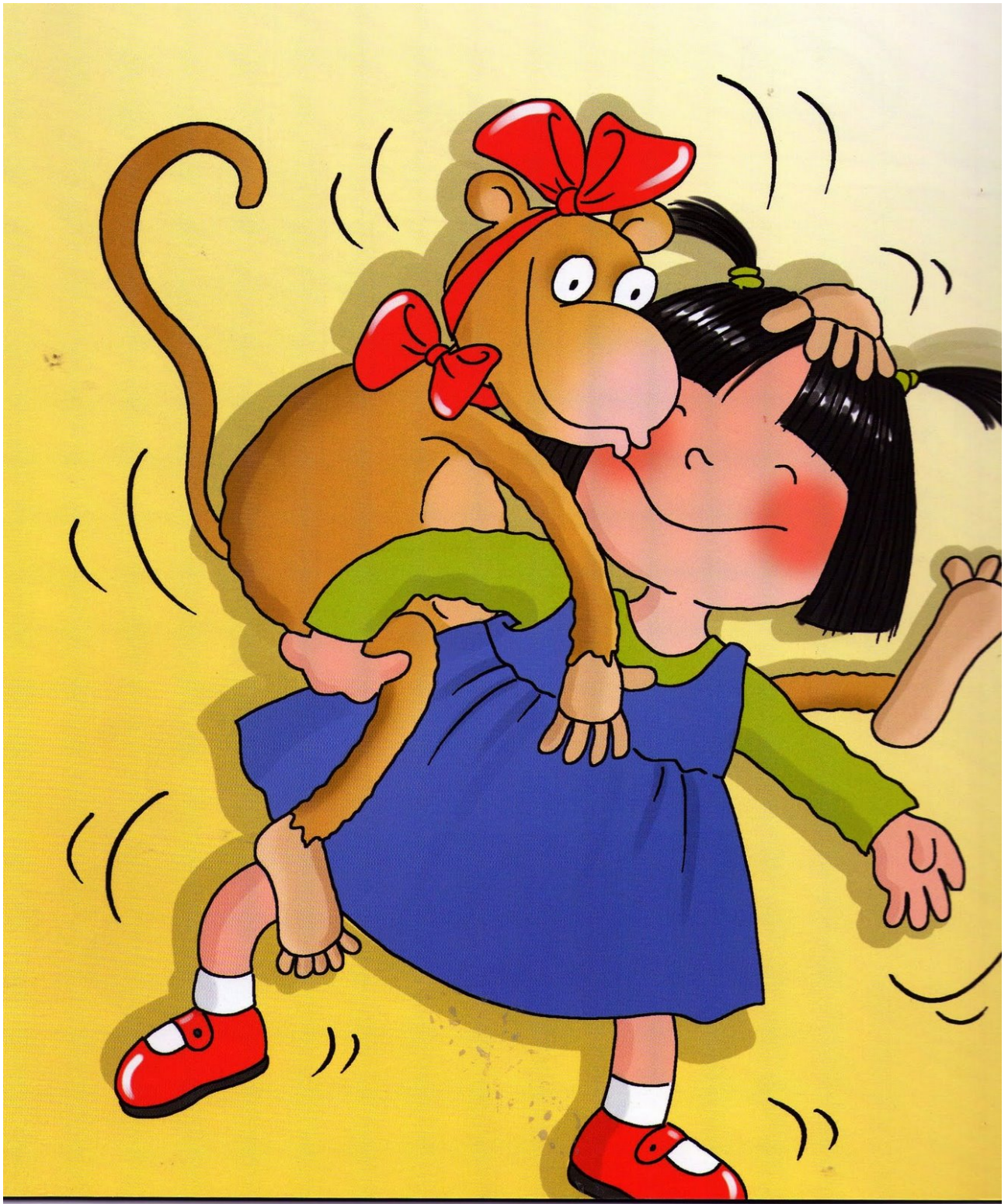
-Però padrí, això què és?

-La meva fillola tot s'ho mereix!

Quin padrí més sorprenent!

Quan la mare ho veu, amaga un crit,
mentre el padri pregunta:

-No és el que m'havies dit?

Una mona ben dolceta,
amb plomalls, i guarnideta!

Quina mona més estranya!

-És un mico i no una mona!
-diu cridant la Mariona.
La mare, que tot ho preveu,
diu amb una dolça veu:
-He fet una mona ben rodona
per la nostra Mariona!
Quines mones més bufones!

